

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

351.81

Szerző: *Tarr Jenő*Cím: *Jár a baba, jár...*

Forrás:

Magyarország

Hely

Idő

'1924'

Személy

Helyszám

Jár a baba, jár...

Közlekedési riport a pesti utcán

1924. 3. 30.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

— A Magyarország tudósítójától —

Mióta a főkapitány élénken figyelteti, hogy ki hogy jár az utcán, azóta az ember nem érzi magát biztonságban. Ugy lép le a járda széléről, mintha hideg vízbe dugná a lábát, mert sohasem tudja, hogy mikor vét valamelyik titkos közlekedési parancs ellen és mikor csap le rá a közlekedési rendőrség. Egyik oldalról a másikra átmenni ma sokkal nagyobb lelki kín, mint egyik politikai pártból a túlsó partra átlibegni. A Rákóczi-ut két járdája szélén sokszor tépelődnek most egykor bátor, szabad és gondtalan emberek, hogy átvágjanak-e, vagy sem, keresik a rendőrt, s úgy suttymban átszöknek s a túlsó oldalon megkönnyebbülve sóhajtanak fel, hogy hála Istennek, sikerült kikerülni a rendőr figyelmét! Ki törődik a kocsi-
kal, autókkal, meg a villamossal? Azok száguldozhatnak, gázolhatnak, csak a rendőr fel ne irjon! — ez a cél!

Hol vannak azok a boldog idők, amikor árkon át, bekonon át lehetett követni egy kivirágzott tavaszi királynőt!...

Cyánulian polgárok udvarias irányítása

Aki a túlsó oldalról elibe akar vágni egy színes napernyőnek, azt kézenfogja a rendőr, visszaküldi és derékszögben engedí át az úttesten. Hol van már akkorára a színes napernyő! Közben fel is írta az illetőt, beidézik, megbüntetik, postacsekkeket kap, a postatakaréknál álljon sorba, elveszít egy délelőttöt, míg

befizeti a büntetést — s mindezt egy színes napernyőért.

De vége lesz az utcán az újság- és regényolvasásnak is. Tegnap még beléműködött egy ilyen alvajáró leány a Kocsuth Lajos-utcában, Collin ur kalandjait leejtette a földre, lehajolt, meglökték, ráléptek, sértegették: föl sem nézett, újra belefurta arcát a lapok közé, vándorolt tovább, átszellemülten, nem is a földön élve, hanem egy más világban. Holnap már talán beleütközik a rendőrbé, aki elkobozza a könyvet s fölírja.

Mesélik, hogy a Nemzeti Színház órája körül kegyetlenül tönkretette a rendőrség a népszerű találkahelyet. Egy polgáriruhás rendőr eirkál itt s minden idegesen viselkedő várakozót megszólít:

— Kit tetszik várni?

A nők elpirulnak és tovarebbennek, ellenben a férfiak megpróbálnak egy kicsit szembeszállni.

— Mi köze hozzá!

Aki azt hiszi, hogy a civil-rendőr most gerombáskodni fog, hogy itt nem szabad csoportosulni, hogy hardja el magát, — az nagyon csalódik. Odahajlik a lovag füléhez s azt sugja:

— Mert üzenetem van az ön számára.

— Igazán? ... Mit üzen?

— Ne tessék várni ma. Nem jöhet...

A lovag megzavarodik, köszön és megy. Mire Mariska, Sári vagy Loli megérkezik, a Nemzetinél az óra alatt az ismeretlen fogadja.

— Nagysád kérem: elment!... Azt mondta, hogy adjam át kézesékját, de becsánatot kér... sürgős dolga akadt...

Igy pusztítják ki a Nemzeti mellől a régi találkahelyet. A hatósági közegnek ez a ritka, tapintatos példánya azonban megjárta a napokban. Megint sugott valamit s aztán jelentősen elhallgatott, mire a férfi felhorkant.

— Micsoda? Hogy ő nem jöhet? Honnan tudja maga? Ki maga? Ki az az ő?

— Ki? Hát őnagysága.
 — Hallja: az én feleségem most fent van az igazgatónál, itt a Nemzetiben, rögtön jön s neki nincs semmi üzenni-valója. Vagy nem akarja azt mondani, hogy megcsal?...
 És nem tudta lecsillapítani a háborgó férfit. Végül is kihúzta rendőri igazolványát s megmagyarázta a helyzetet.

Csendélet a Kálvin-téren

Az ember azonban kételkedik a régi szabadságok elközbzásában és nem hisz. Hogy kipróbáljam a rendőrt, a Múzeum-körut és a Kossuth Lajos-utca keresztvezésénél először egészen ferden mentem el a rendőr előtt.

Semmi!

Aztán visszamentem, körbejártam, valóssággal ingereltem, hogy hátha észrevesz. Rám se nézett. Ugy szabálytalankodtam, ahogy akartam.

A Kálvin-téren, ahol a világ minden tája felől összehűtnek a villamosok, megható jelenet játszódott le. Egy rendőr kézenfogva vezetett át két falusit a nagy forgatagon s míg ő ezekkel bajlódott, kocsik mentek neki autókknak, egy Harmat-vizes szállítmány össze-ütközött a gyümölcsösökötök szekerével, egy autó belcukadt a villamosba s a sínek fözt hevert egy ember, kezében a déli lap s a kerekék alatt is a híreket olvasta.

A Berlini-téren valamelyik leányiskolából egy csapat pacsirta tört át. Mellükre szorított könyvekkel, kipirult arcú futottak át, fejükön hátraesuszott a piros jambósapka. A fehérkesztyűs rendőr elbük ugrott, kitárt karokkal, hogy elfogja valamennyit, mint a kisa-

badult galambakat. Valamennyi átsiklott, már a Nyugatinál nevettek a járdán, mikor látták, hogy egyik párujukat mégis elesípték.

Vissza az egész! Vissza Jutkaért! És cirógatni kezdték a rendőr bácsit, cukorral kínálták, biztos bácsi ne legyen szigoru, nézze, hogy petyog a könnye, ugyan eressze el! Hát ki tudja azt, hogy itt nem szabad görbén átjárni!

Mire kiszabadították: száz ember állta körül őket s megállt minden közlekedés.

Az Oktogonon a tanár ural találok-tam, aki a fényes tavaszi délben is vitte az ősi esernyőt a hóna alatt. A liget felé repültek az autók s noha a tanár ur derékszögben kocogott át az uton, az

egyik szeles kocsi úgy vágta ki hóna alól az esernyőt, mint az orkán a gyufaszálat. Még a sarkát is majdnem utána vitte a tanár urnak. A tanár ur felszedte a földről eltört esernyőjét, poros köcsökalapját és szépen odaállt a rendőr elé, aki lassan, türelemmel felírta.

Mert őt felírták s még azt is mondták neki, hogy:

— Tanuljon meg járni, kérem!... Hátha beförte volna ez az esernyő az autó ablakát. Ne tartsa az ur olyan hátra!...

Az autót mindeuki elfelejtette.

Igy rohanunk a fejlődés felé s ma-holnap elérjük annak az osztrák városkának a tökéletes utarendjét, amelyet magam tapasztaltam Villachban. Csillagos téli éjszakán *egyedül* montem hajnali két óraker a széles utcán, alvó házak közt, föl a Dráva hidjára. Egy lélek nem járt az utcán. Már a hid közepére értem, mikor futólépésben rohan utánam egy rendőr, megáll, szalutál és haptákban jelenti:

— Herr Oberleutnant, ich bitte gehorsamst...

és kétségbeesve mutat a másik oldalra, hogy a villachi Budára arra kell átmenni.

Akkor még nem ismerlük a kilengést, megfordultam, igaz, hogy egy kicsit mosolyogtam, de visszamentem és a jobb oldalon keltem át a Dráván.

Mert azon a hajnalon igazán csak a Közlekedési Rendet zavartam meg a villachi hidon.

Papp Jenő